

Colectia

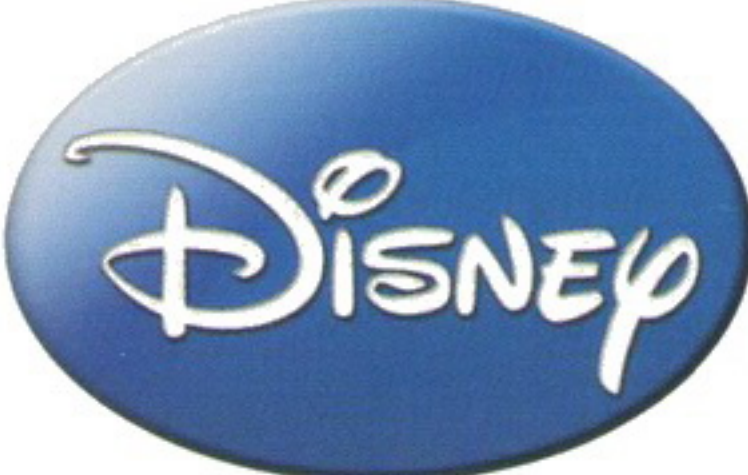
DISNEY

Clasic

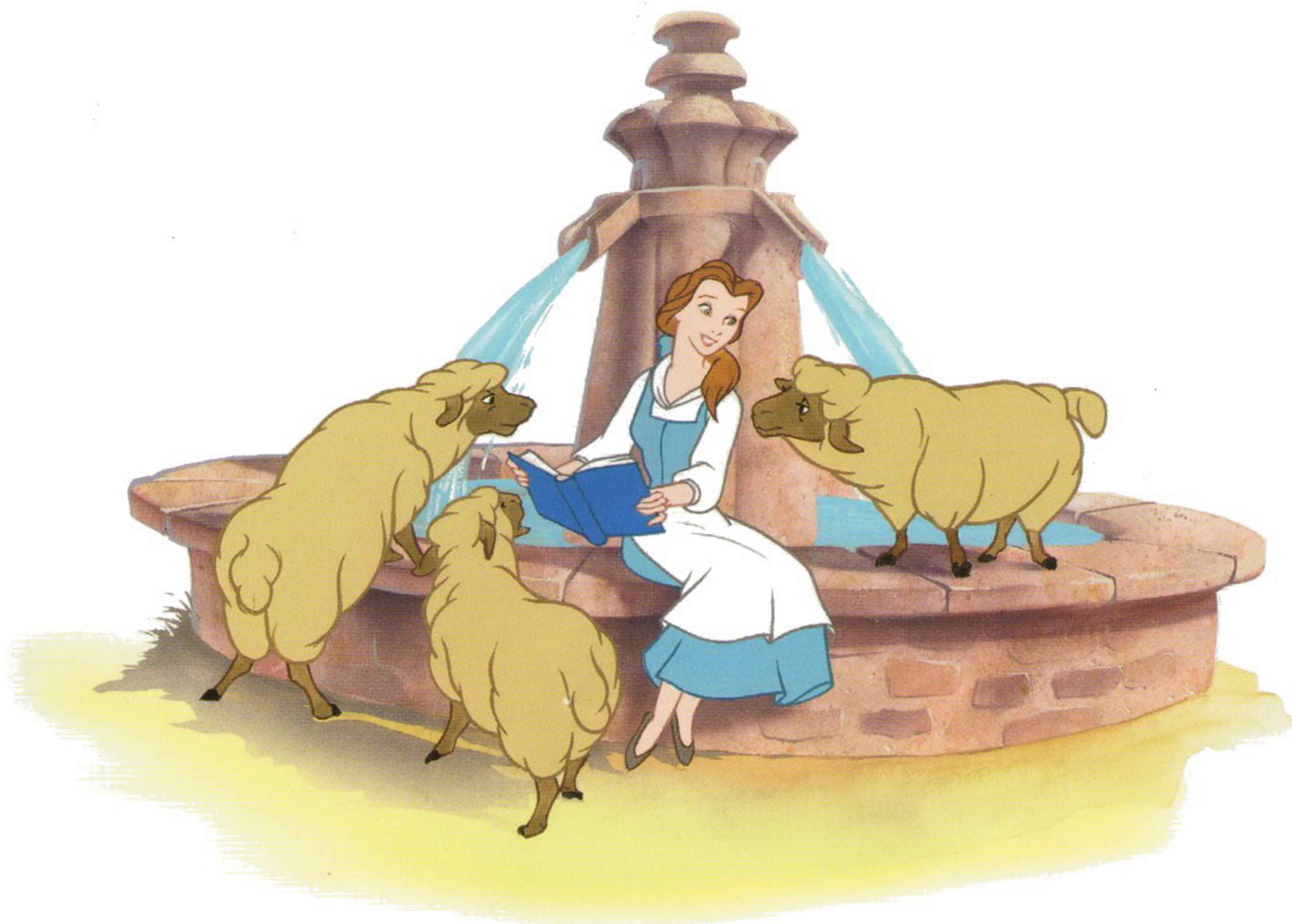
Frumoasa și Bestia

BIBLIOTECA //
adevarul
PENTRU COPIL

Colecția Clasic

Frumoasa și Bestia

BIBLIOTECA
adevărul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:

Beauty and the Beast

Titlul în limba română:

Frumoasa și Bestia

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009

Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Frumoasa și Bestia / red.: Alexandru Trifoi.

București : Egmont România, 2009

ISBN 978-606-519-194-5

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.111-93-34(0.046.6)=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

A fost odată ca niciodată un tânăr prinț, care trăia într-un uriaș castel. Avea tot ceea ce își dorea, dar inima lui era rece ca gheața. Viața prințului avea să se schimbe însă atunci când, într-o noapte ploioasă, o cerșetoare bătrână bătut la poarta castelului și ceru găzduire în schimbul unui trandafir. Prințul fu scârbit de înfățișarea bietei femei și o refuză.

– Nu ține seama de aparențe, căci adevărata frumusețe sălășluiește în suflet! spuse bătrâna, dar prințul trânti ușa și dispăru.

Femeia își scoase apoi pelerina zdrențuită și se transformă într-o frumoasă zână, care aruncă o vrajă asupra castelului și a tuturor celor care locuiau în el.

Prințul nemilos fu transformat într-o bestie hidoasă, iar slujitorii, în obiecte care puteau vorbi. Dar, înainte de a pleca, zâna îi dădu prințului un trandafir și îi spuse:

– Trandafirul acesta va rămâne înflorit până în ziua în care vei împlini douăzeci și unu de ani, apoi va începe să se ofilească. Dacă până atunci vei învăța să iubești și vei fi iubit la rândul tău, vraja se va rupe. Dacă nu, din secunda în care ultima petală de trandafir se va desprinde, vei rămâne pentru totdeauna o bestie.

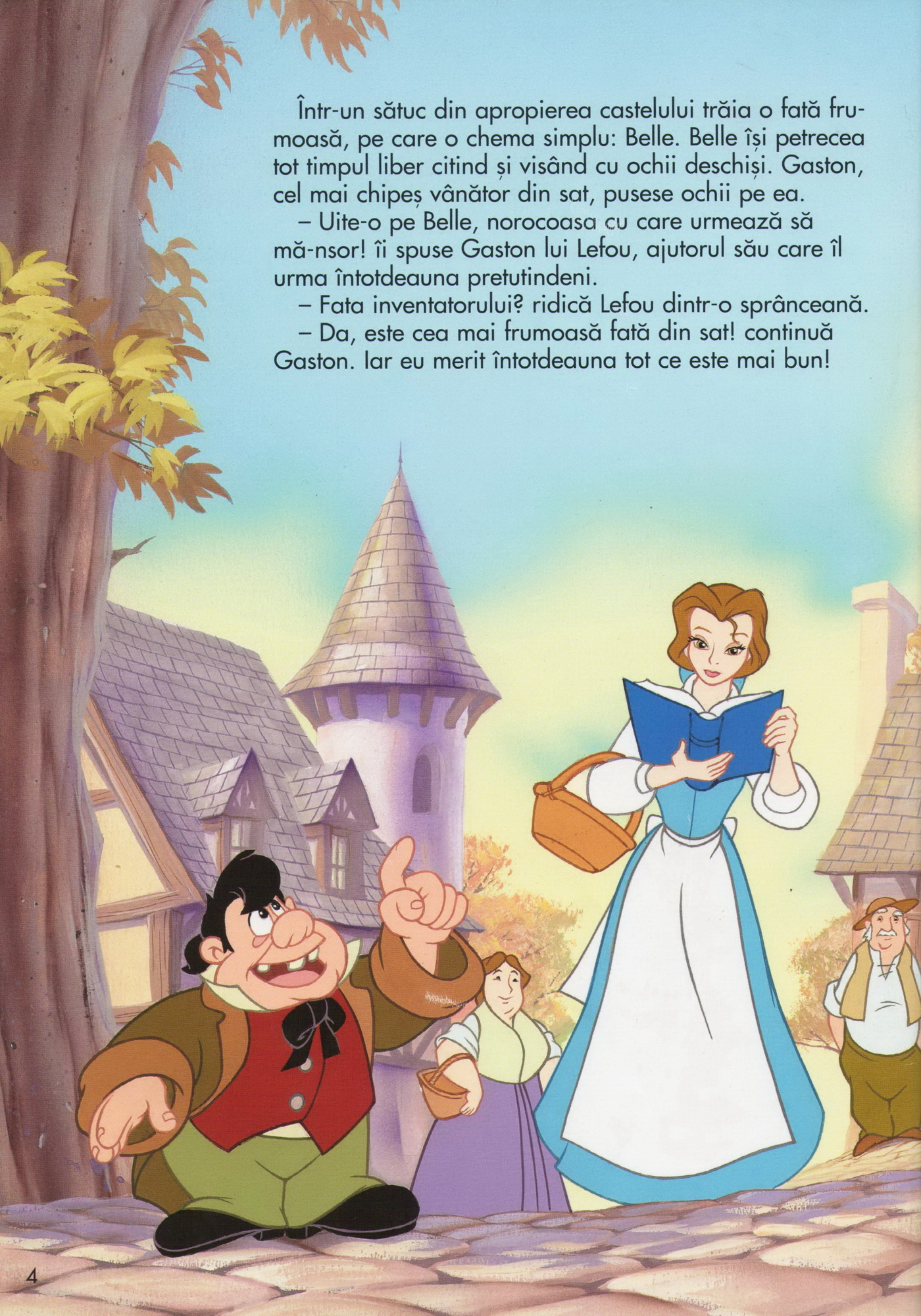

Într-un sătuc din apropierea castelului trăia o fată frumoasă, pe care o chema simplu: Belle. Belle își petrecea tot timpul liber citind și visând cu ochii deschiși. Gaston, cel mai chipeș vânător din sat, pusese ochii pe ea.

– Uite-o pe Belle, norocoasa cu care urmează să mă-nșor! îi spuse Gaston lui Lefou, ajutorul său care îl urma întotdeauna pretutindeni.

– Fata inventatorului? ridică Lefou dintr-o sprânceană.

– Da, este cea mai frumoasă fată din sat! continuă Gaston. Iar eu merit întotdeauna tot ce este mai bun!

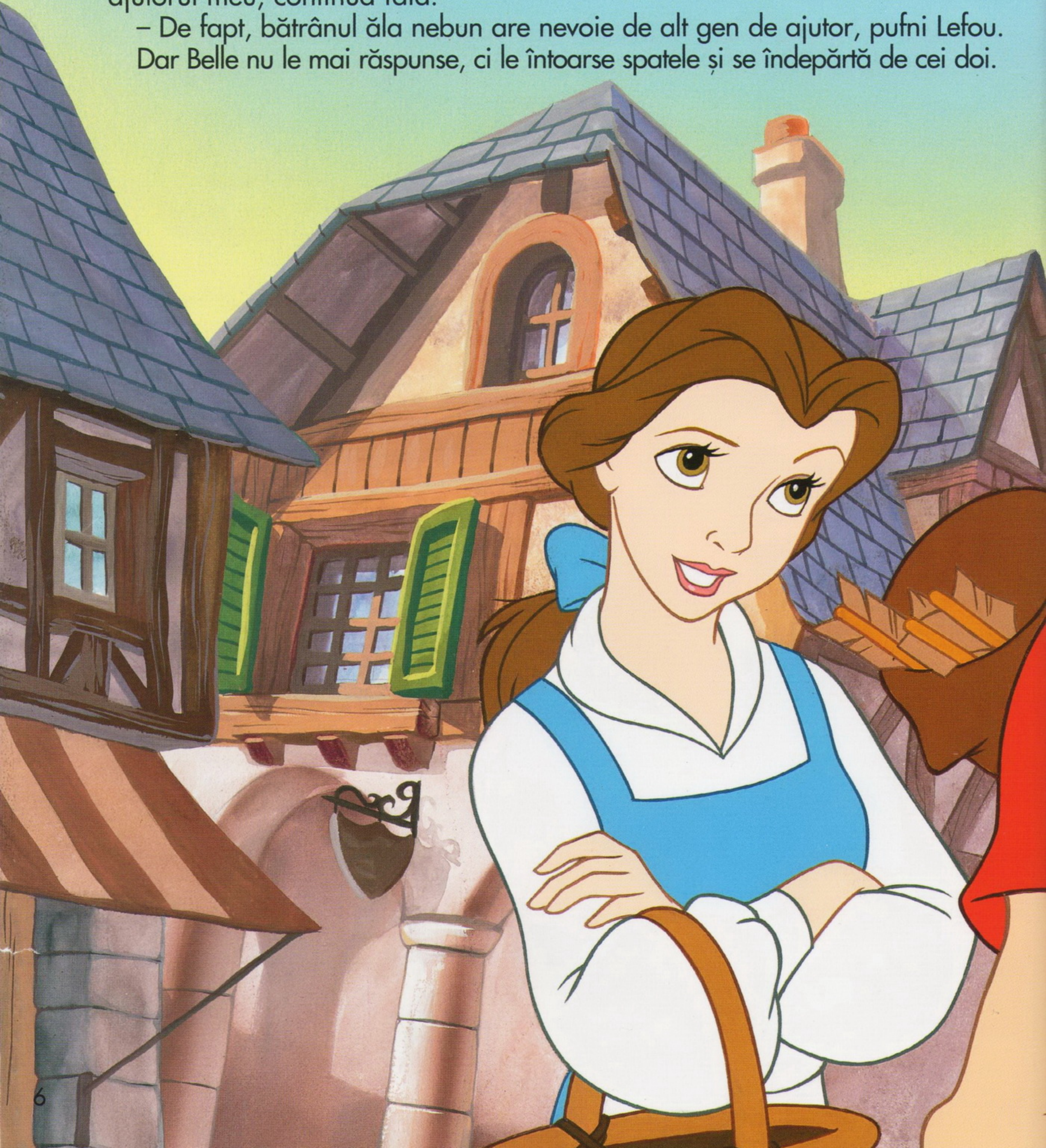

Chiar în acel moment, Belle trecu pe lângă cei doi, cu gândurile adânc cufundate într-o carte pe care o citea. Gaston îi smulse cartea din mâini și se uită în ea.

– Ce fel de carte mai e și asta? Nu are nicio poză! exclamă el cu un aer nedumerit.

– Unii oameni își folosesc imaginația atunci când citesc, Gaston, îi răspunse Belle. Dar acum dă-mi, te rog, cartea înapoi, pentru că trebuie să mă întorc acasă. Tatăl meu lucrează la o nouă invenție și are nevoie de ajutorul meu, continuă fata.

– De fapt, bătrânul ăla nebun are nevoie de alt gen de ajutor, pufni Lefou. Dar Belle nu le mai răspunse, ci le întoarse spatele și se îndepărtă de cei doi.

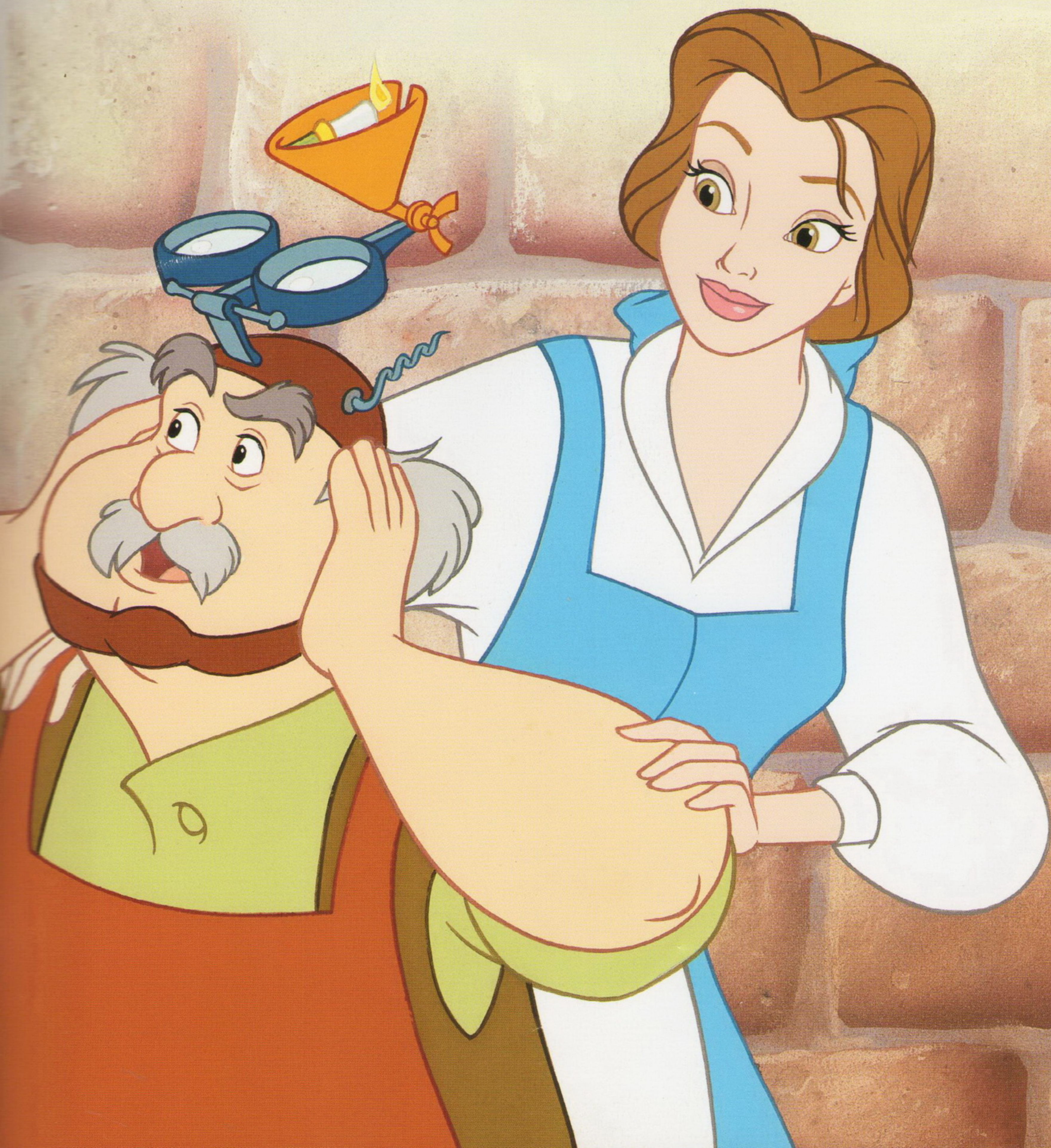
Acasă, Belle își găsi tatăl, pe care-l chema Maurice, încercând să perfecționeze o mașină de tăiat lemne.

– O, Belle, ce bine că ai venit! Pur și simplu nu reușesc să-i dau de cap mașinării ăsteia. În ritmul ăsta, nu voi fi gata să particip la târgul de mâine, se auzi vocea bătrânului din fumul care pusesese stăpânire pe toată încăperea.

– Nu-ți face griji, tată, sunt convinsă că vei reuși.

Chiar în acel moment, mașinaria scoase un bubuit puternic și începu să taie bușteni.

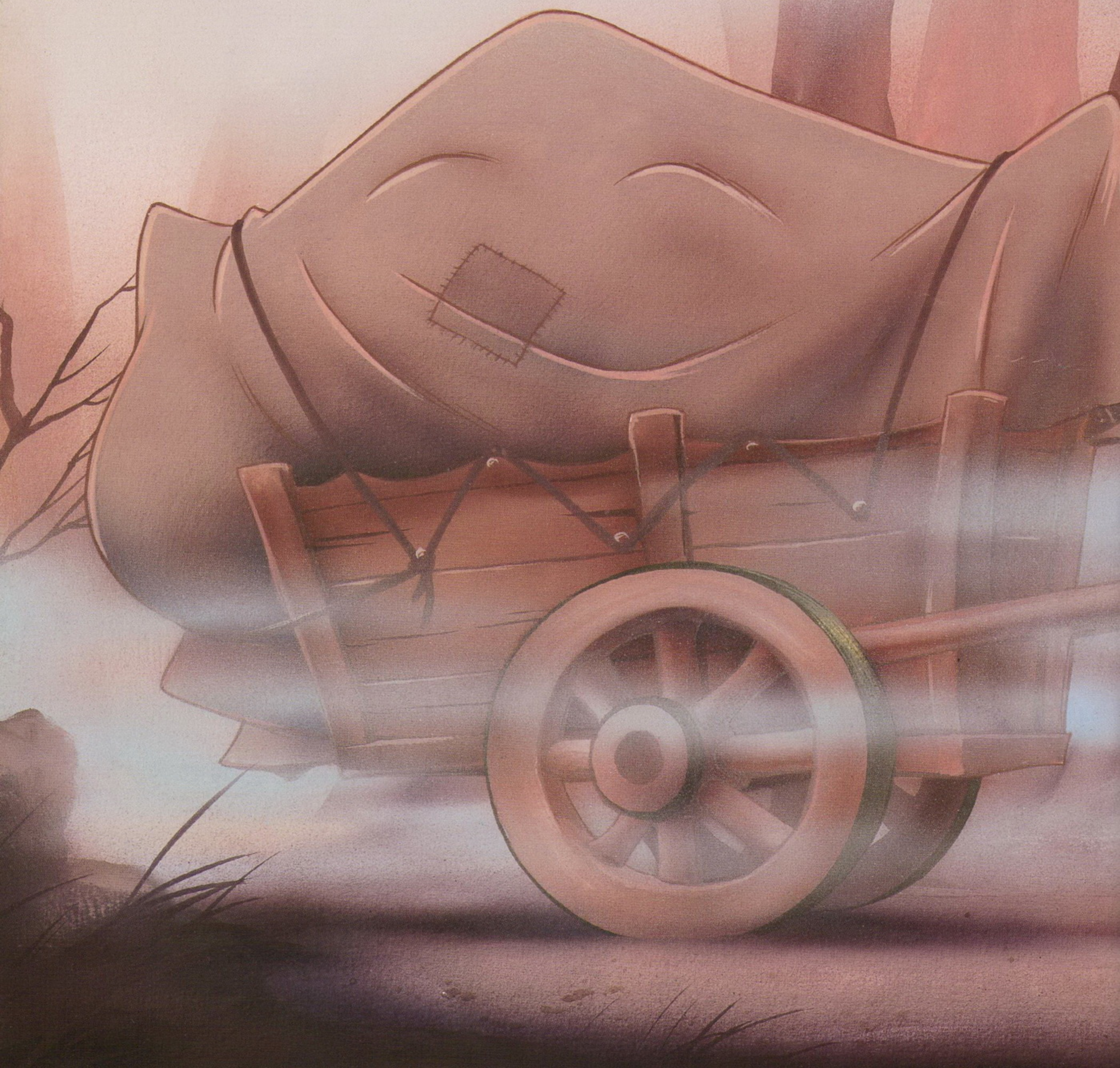
– Funcționează! Funcționează!!! strigă Maurice uimit.

Foarte devreme în dimineata următoare, Maurice își înșeuă calul, pe Philippe, își pune invenția în căruță și plecă spre târg. Din pragul casei, Belle îi făcu tatălui său cu mâna.

– Mult noroc, tată! Sunt sigură că vei câștiga premiul întâi! spuse ea.

– Ai grijă de tine și de casă cât lipsesc, fata mea! strigă Maurice.

Maurice se opri la o răsândntie a drumului și se strădui să citească ce scria pe semnele de pe unul dintre copaci. Se rătăcise. Chiar dacă Philippe, calul său, încercă să o ia în direcția cea bună, Maurice o apucă în partea opusă. Brusca, cei doi auziră niște urlete foarte aproape de ei.

Erau lupi! Calul se sperie foarte tare, Maurice încercă să-l liniștească, dar nu reuși. Philippe se smulse din hături și dispăru, cu tot cu căruță, în întunericul nopții. Maurice fugi și el cât îl ținură picioarele, cu haita de lupi pe urmele sale, când, la un moment dat, zări un castel imens, înconjurat de ziduri foarte înalte. Bătrânul reuși să ajungă la unul dintre zăvoare, îl deschise și se salvă. Păși apoi încet și temător în curtea castelului.

– E cineva aici? M-am rătăcit și am nevoie de adăpost pentru noaptea asta! strigă Maurice pe măsură ce înaintă către centrul castelului.

Însă nimeni nu-i răspunde. Castelul părea părăsit. Cu toate acestea, bătrânul auzi câteva șoapte. Privi cu atenție în jur, dar nu era nimeni. Doar un sfeșnic și un ceas.

– Bună seara, stimat domn! i se adresează sfeșnicul, moment în care Maurice aproape că leșină de spaimă.

Temerea lui se adevărase: obiectele din castel puteau vorbi. Domnul Ceasornic și Lumiere, sfeșnicul, îl conduseră pe Maurice într-o cameră foarte frumoasă, unde bătrânul putu să se odihnească într-un fotoliu moale și confortabil.

Dar liniștea care se crease fu repede spartă de un urlet înfiorător:

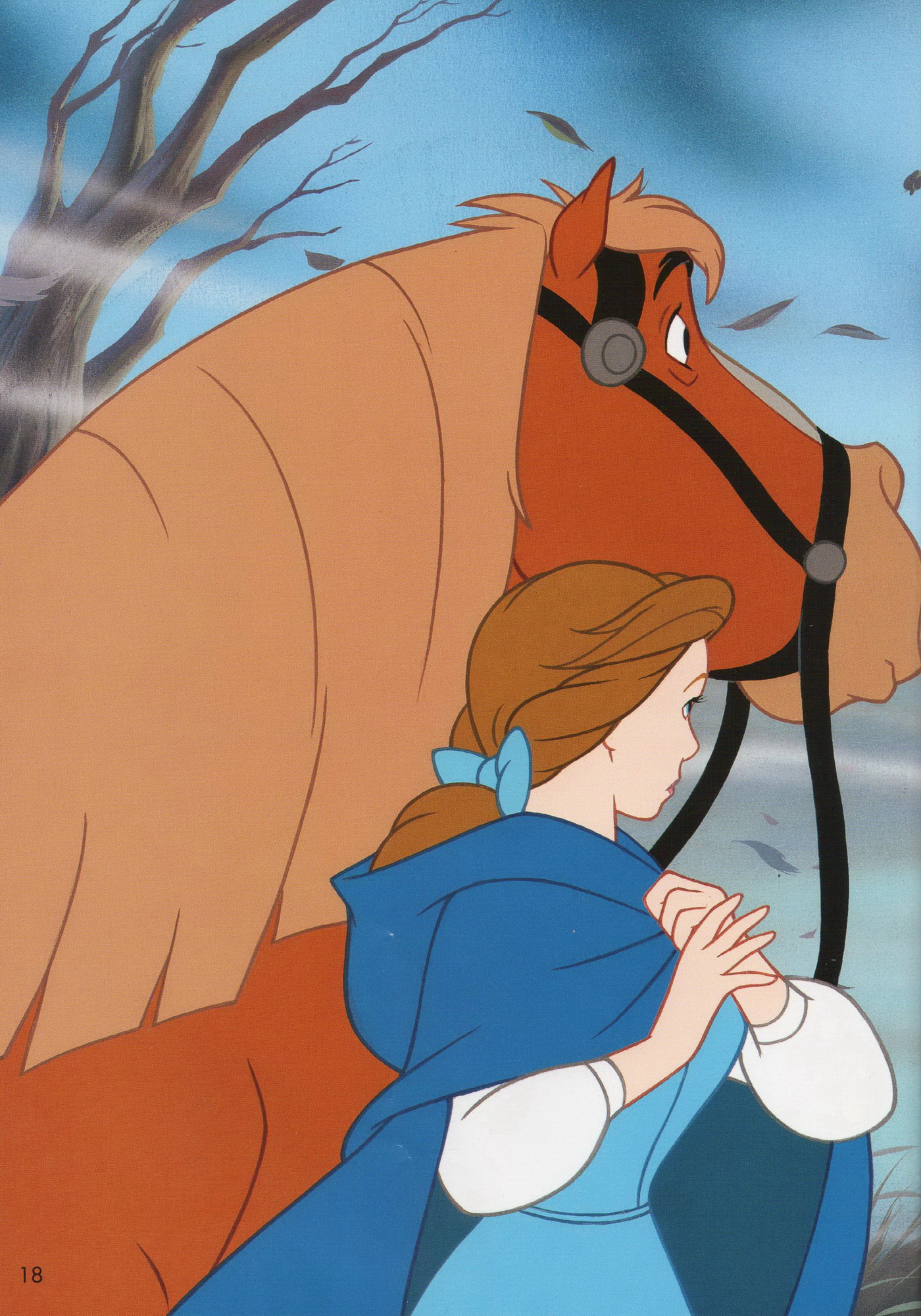
– E un străin aici?!

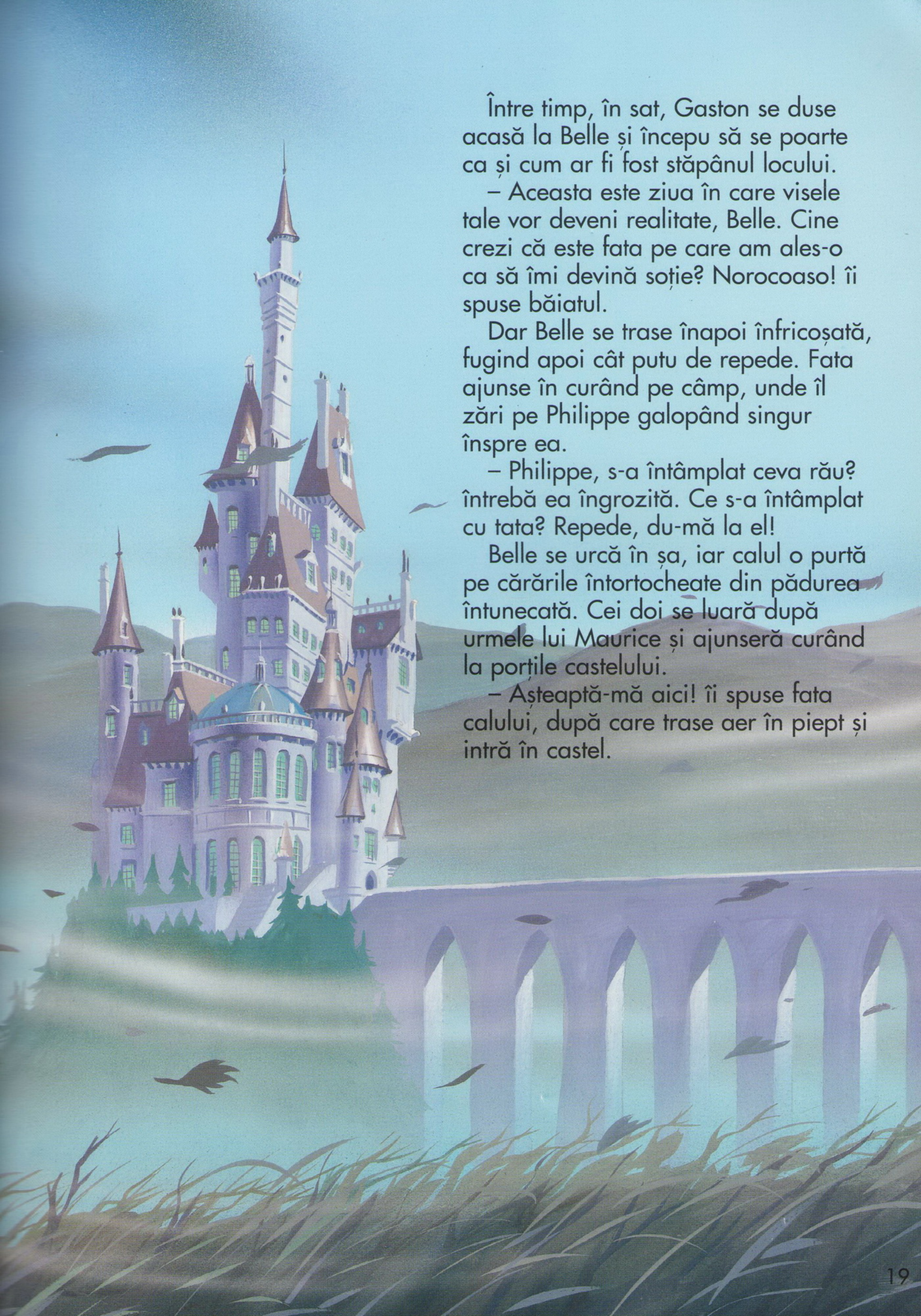
Nu dură mult și în încăpere apăru Bestia.

– Ai venit să te zgâiești la mine, nu-i așa? strigă Bestia și îl aruncă pe bietul Maurice într-o celulă din nenumăratele turnuri ale castelului.

Între timp, în sat, Gaston se duse acasă la Belle și începu să se poarte ca și cum ar fi fost stăpânul locului.

– Aceasta este ziua în care visele tale vor deveni realitate, Belle. Cine crezi că este fata pe care am ales-o ca să îmi devină soție? Norocoaso! îi spuse băiatul.

Dar Belle se trase înapoi înfricoșată, fugind apoi cât putu de repede. Fata ajunsese în curând pe câmp, unde îl zări pe Philippe galopând singur înspre ea.

– Philippe, s-a întâmplat ceva rău? întrebă ea îngrozită. Ce s-a întâmplat cu tata? Repede, du-mă la el!

Belle se urcă în șar, iar calul o purtă pe cărările întortocheate din pădurea întunecată. Cei doi se luară după urmele lui Maurice și ajunseră curând la portile castelului.

– Așteaptă-mă aici! îi spuse fata calului, după care trase aer în piept și intră în castel.

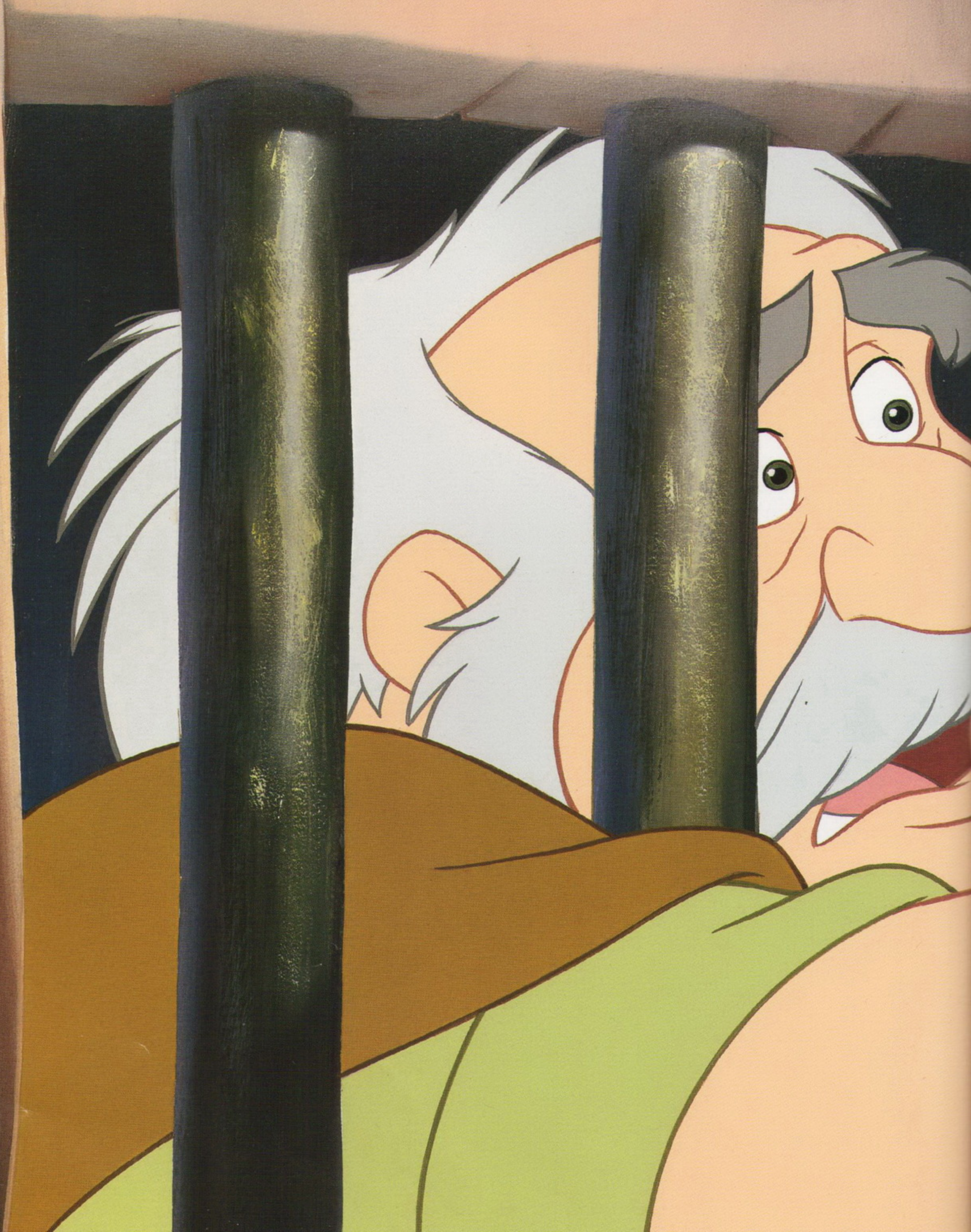
– Bună ziua! Tată? E cineva aici? strigă Belle.

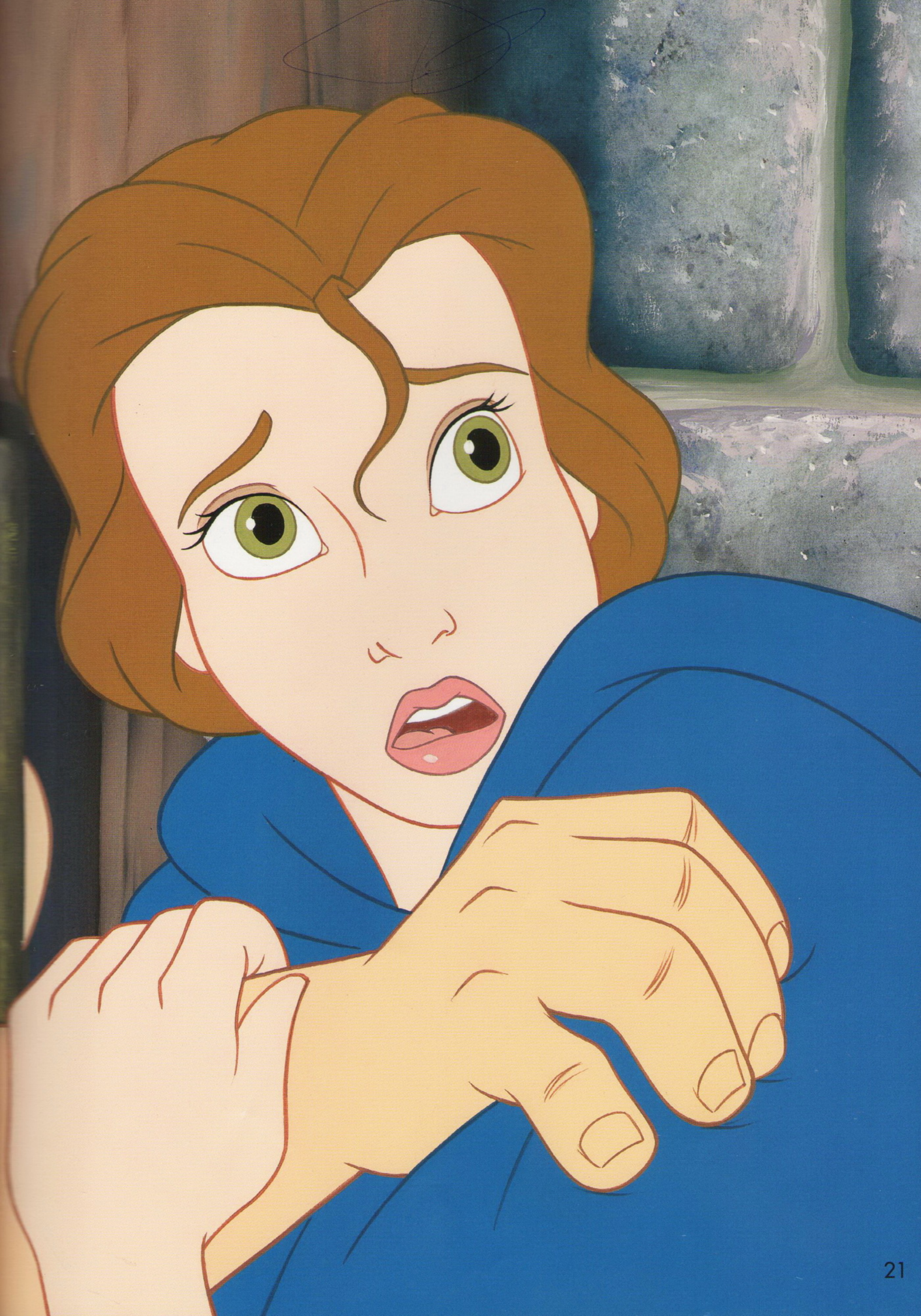
Cum nimeni nu-i răspunde, fata merse înainte și în curând zări o scară. Începu să urce, iar când aproape ajunse în vârf, auzi o voce șoptită:

– Belle? Tu ești? Ajută-mă!

Belle își zări apoi tatăl tremurând în celula întunecată.

– Tată, ești bine? zise fata îngrijorată. Apoi se înfurie: Cine ți-a făcut asta? Însă nu apucă să primească vreun răspuns de la Maurice pentru că simți o prezență în spatele ei. Se întoarse să vadă cine era și amuți de spaimă.

- Cum îndrăznești să intri în castelul meu? Pleacă imediat! urlă Bestia. Cu toate că tremura de frică, glasul lui Belle se auzi plin de curaj:
- Acest om este tatăl meu. Nu vezi că este bolnav? Lasă-l să plece, te rog. Ia-mă pe mine în locul lui, se rugă biata copilă.
- Chiar vrei să faci asta? întrebă uimit stăpânul castelului. Îți vei petrece tot restul vieții în acest castel.
- Așa va fi, răspunse Belle.
- Foarte bine atunci, continuă Bestia eliberându-l pe Maurice din celula în care stătuse închis până atunci și aruncându-l în căruța cu care venise Belle, în timp ce fata își privea neputincioasă tatăl.

Înspăimântat și epuizat, Maurice ajunsese în satul său și intra într-un han.
– Ajutor! Ajutor! Vă rog, trebuie să mă ajutați! Belle a fost luată prizonieră de Bestia care trăiește în castelul din pădure, strigă el.
Dar Gaston și prietenii lui îl luară peste picior pe bătrân.
– Săracul om, chiar e nebun! pufniră cu toții în râs.
Văzând că nimeni nu-l credea și că nimeni nu avea de gând să-l ajute să-și salveze fata, bietul Maurice se întoarse amărât la căsuța lui.

În tot acest timp, în castelul blestemat, Belle era foarte tristă. Nici măcar nu apucase să-și ia rămas bun de la tatăl său. Bestia îi arătase camera ei și îi spusese că avea voie să meargă în orice parte a castelului dorea în afară de aripa de vest. Fata stătea acum întinsă pe jos, lângă patul ei, când fu trezită de câteva voci:

– Stăpânul ar vrea să iei cina cu el, spuse Lumiere făcând o plecăciune și îi prezentă fetei și pe ceilalți servitori de la castel: pe domnul Ceasornic, doamna Ceainic, pe Chip, fiul acesteia, și pe doamna Pămătuf.

– Mulțumesc, dar nu-mi este foame, refuză Belle.

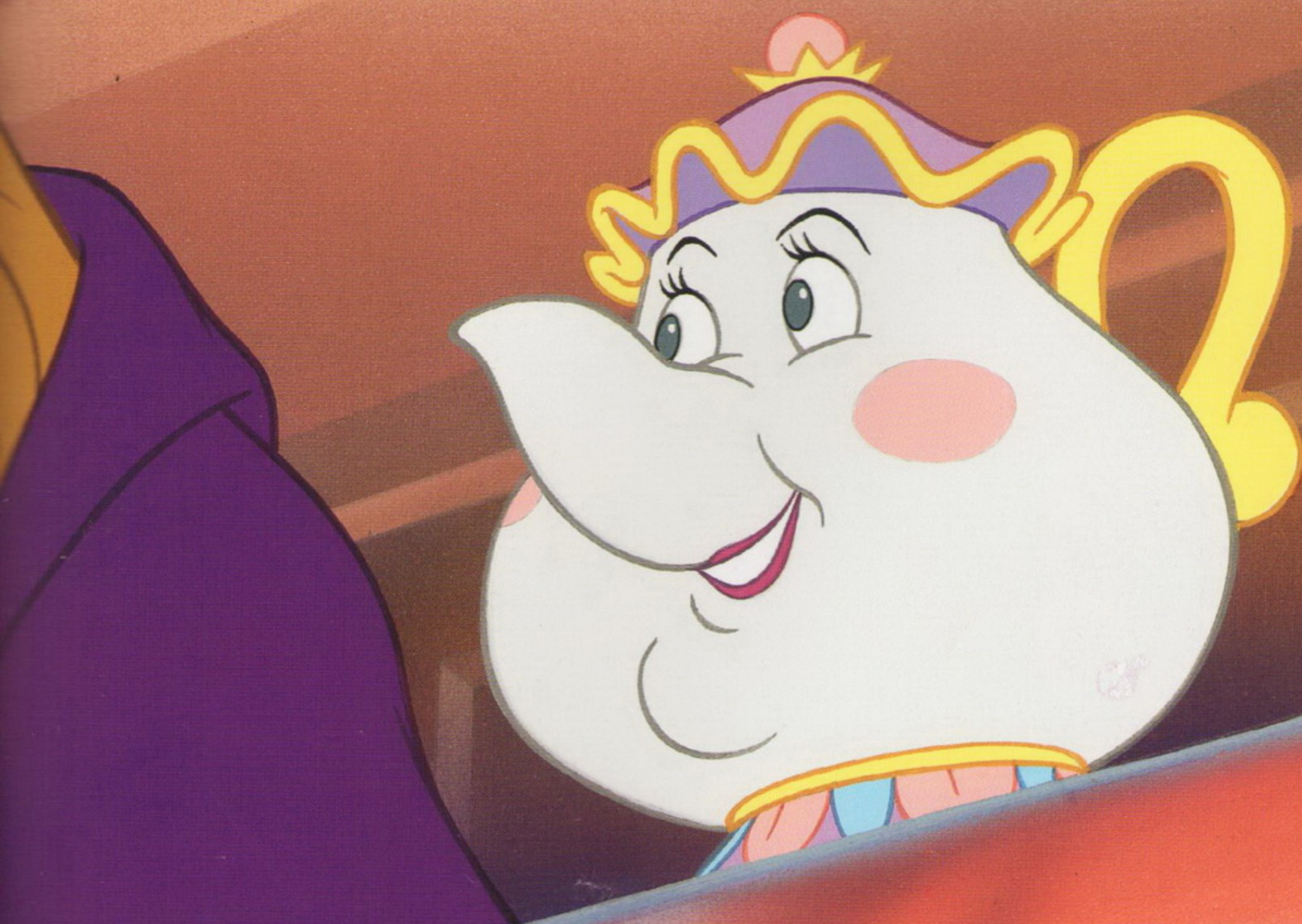

Lumiere și doamna Ceainic se duseră să vorbească cu Bestia.

– Stăpâne, spuseră ei, trebuie să te porți frumos cu ea. Aceasta este singura noastră șansă de a rupe vraja care a fost aruncată asupra castelului.

– Am să mă port frumos cu ea atunci când va accepta să ia masa cu mine, mormăi Bestia încruntându-se.

– Vai, suspină doamna Ceainic, încercați să aveți răbdare cu ea. S-ar putea ca această copilă să fie fata pe care ați așteptat-o atâta vreme și cea care va rupe vraja. Amintiți-vă că nu a mai rămas prea mult timp.

Mai târziu în noaptea aceea, Belle se strecură în bucătărie, obosită și înfometată după cât plânse. Doamna Ceainic și Lumiere fură foarte bucuroși s-o vadă și îi pregătiră o cină pe cinste. Pentru prima dată de când pusese piciorul aici, Belle se simți bine și se hotărî să viziteze castelul.

Foarte curând descoperi însă aripa de vest. Lângă o fereastră, fata zări un trandafir pus sub un glob de cristal. Dar chiar în clipa aceea, Bestia năvăli în încăpere și începu să strige la ea:

– Ce cauți aici?! Nu ți-am spus că nu ai voie aici?! strigă el, punându-și laba pe globul de cristal. Îți dai seama ce erai pe cale să faci? continuă Bestia.

Fata se sperie atât de tare, încât se întoarse și fugi cât de repede putu.

– Știu că am promis să îmi petrec restul zilelor în acest castel, dar mă tem că nu voi putea face acest lucru. Nu mai rezist niciun minut aici! spuse Belle și fugi către porțile castelului, unde Philippe încă o aștepta.

Philippe galopă cât putu de repede în noaptea întunecată, dar nu se îndepărtară foarte mult de castel că în spatele lor apărură umbrele lupilor care îi urmăreau. Belle apucă o creangă și încercă să îndepărteze lupii cu ea, în timp ce Philippe dădea din copite, încercând să se apere. Însă toată această luptă era în zadar.

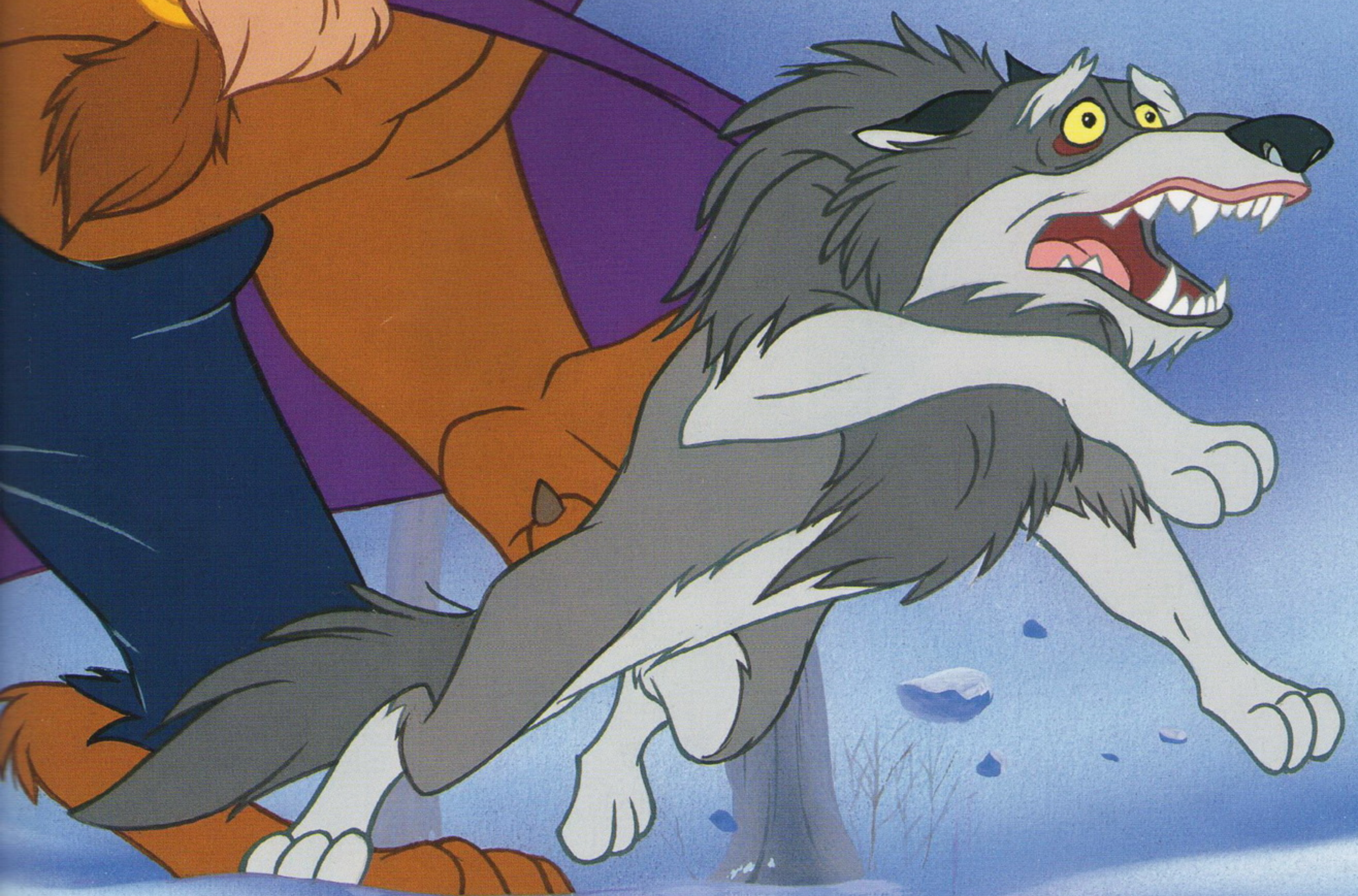

Tocmai atunci când Belle și Philippe pierduseră orice speranță că vor scăpa cu viață din această confruntare, un urlet îngrozitor se auzi și lupii rămaseră câteva secunde pe loc. Bestia apărură de după câțiva copaci și le sări celor doi în ajutor.

În cele din urmă, speriați, lupii o luară la fugă, urlând, înspre inima pădurii. Bestia îi privi câteva clipe cum se îndepărtau, iar apoi se prăbuși la pământ, epuizat după o asemenea bătălie. Văzându-l, Belle ezită o secundă, dar apoi se grăbi să-l aline.

- Ajunși la castel, Belle începu să-i îngrijească rănille Bestiei.
- Au, mă doare! se văită acesta.
 - Nu te mai agita atât și vei vedea că nu te va mai durea așa tare, încercă fata să-l liniștească.
 - Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi încercat să fugi, spuse stăpânul castelului.
 - N-aș fi încercat să fug dacă nu m-ai fi speriat. Mi-a fost foarte frică, zise Belle.
- Era pentru prima dată când Bestia nu mai avu ce să spună. Iar Belle profită de ocazie și continuă:
- Apropo, îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, zâmbi ea.

În seara următoare, Belle și Bestia cinară împreună în sala de bal a castelului. Rănile Bestiei aproape că se vindecaseră, iar stăpânul castelului era acum îmbrăcat cu unul dintre cele mai frumoase costume ale sale.

Doamna Garderobă contribuie și ea la reușita acestei seri și o îmbracă pe Belle cu o rochie superbă. Fata era atât de frumoasă, încât Bestia pur și simplu nu-și putea lua ochii de la ea.

Mai târziu în seara aceea, cei doi ieșiră pe balcon pentru o gură de aer.

– Belle, ești fericită aici? întrebă Bestia.

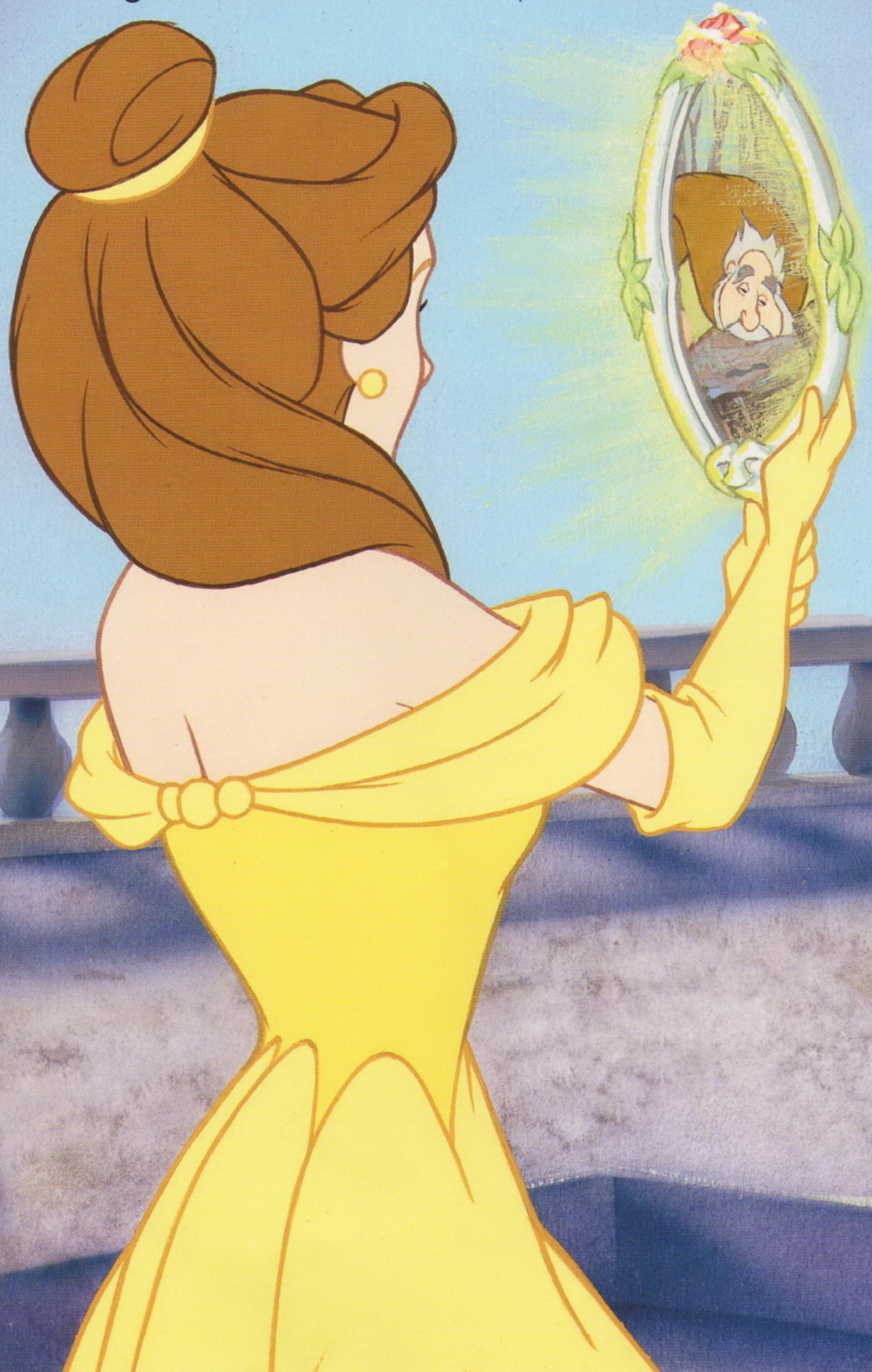
– Da, îi răspunse fata, dar îmi este foarte dor de tatăl meu și mi-ar plăcea să-l văd.

Atunci, Bestia îi întinse o oglindă magică prin care ea putea vedea orice își dorea.

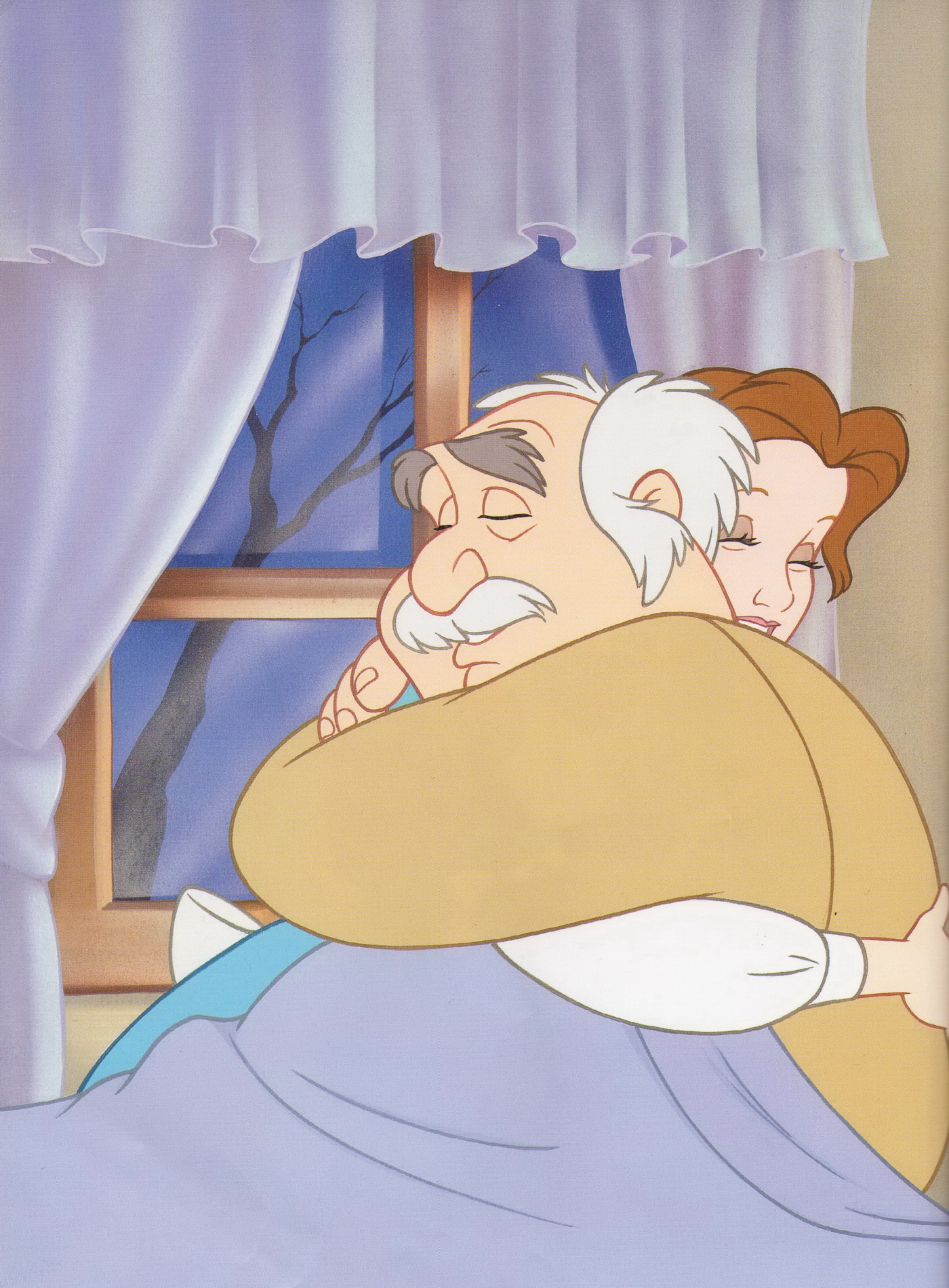
Belle luă oglinda și se înspăimântă pentru că își văzu tatăl răpus la pat și tremurând.

– Tatăl meu e bolnav, suspină ea.

– Atunci trebuie să te duci la el, răspunse Bestia. Te eliberez! Nu mai ești prizoniera mea. Dar ia cu tine oglinda fermecată ca să îți aduci aminte de mine.

Belle merse cât putu de repede. Ajunse în curând în sat și se grăbi la casa tatălui ei. Îl găsi pe bătrân foarte slăbit și se aruncă în brațele lui.

– Belle, am crezut că n-am să te mai văd niciodată în viața mea, spuse Maurice nevenindu-i să-și creadă ochilor. Cum ai reușit să scapi de monstrul acela cumplit?

– Dar, tată, să știi că nu este un monstru. Acum totul este diferit. M-a eliberat. Este o ființă foarte caldă și înțelegătoare, îi răspunse copila.

Brusc, având-o pe Belle în brațe, Maurice începu să se simtă mai bine.

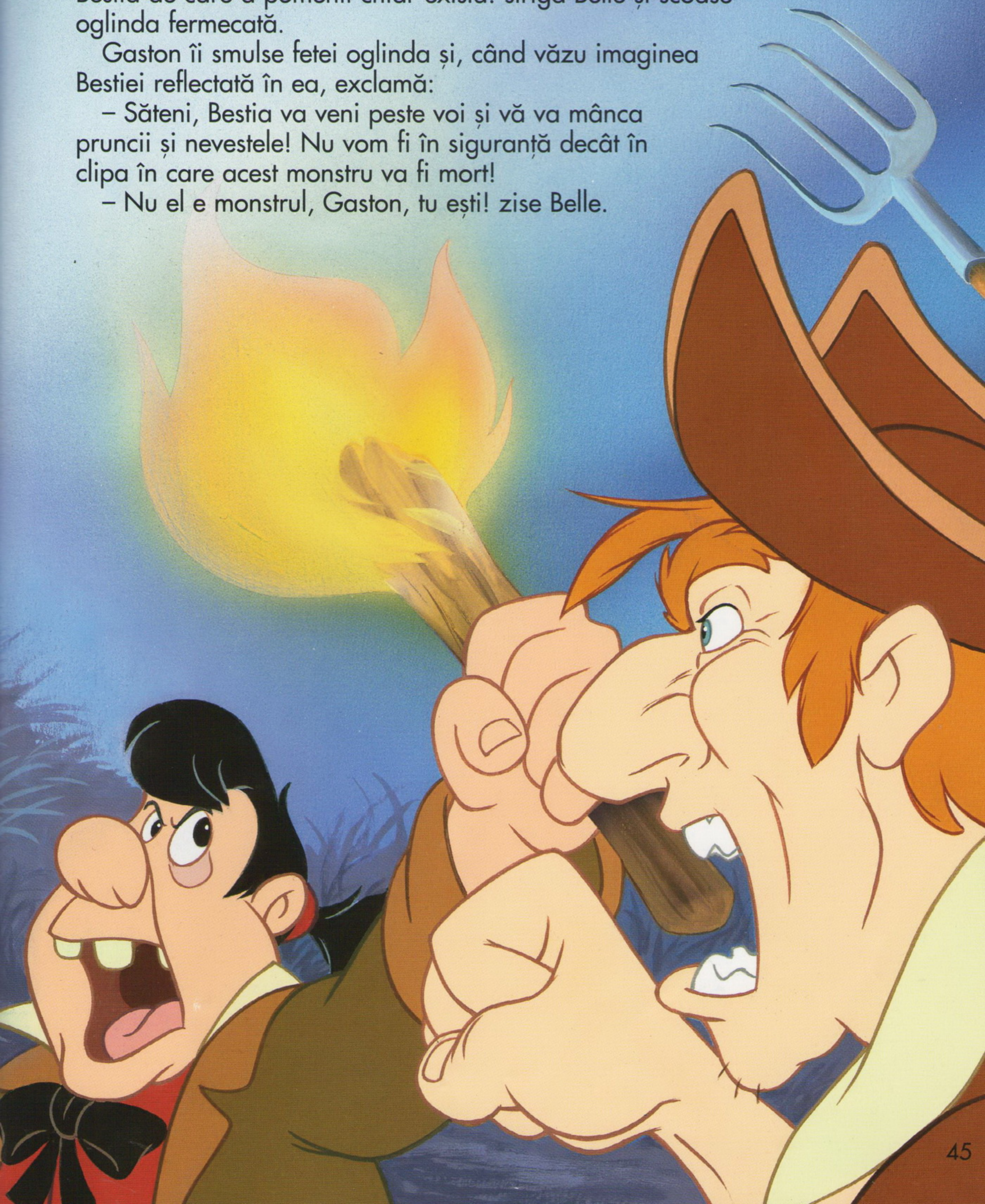
Dar, chiar în acel moment, se auzi un ciocănit în ușă. În fața casei stătea directorul unui azil de nebuni din apropierea satului, care voia să-l ia pe bătrânul care vorbise neîncetat de monstrul care îi ținea fata prizonieră.

– Nu, n-am să vă las să faceți așa ceva! Tatăl meu nu este nebun! Bestia de care a pomenit chiar există! strigă Belle și scoase oglinda fermecată.

Gaston îi smulse fetei oglinda și, când văzu imaginea Bestiei reflectată în ea, exclamă:

– Săteni, Bestia va veni peste voi și vă va mânca pruncii și nevestele! Nu vom fi în siguranță decât în clipa în care acest monstru va fi mort!

– Nu el e monstrul, Gaston, tu ești! zise Belle.

Când auzi asemenea cuvinte, Gaston îi încuie pe Belle și pe Maurice într-o pivniță, iar apoi porni împreună cu ceilalți bărbați din sat către castelul Bestiei, folosind oglinda pentru a o lua pe drumul corect. Înainte de a bate la porțile castelului, sătenii se opriră și își făcură câteva torțe din crengile unor copaci din împrejurimi.

Gaston și sătenii luară apoi câteva trunchiuri de copaci și începură să lovească porțile castelului pentru a le deschide. Când, în sfârșit, reușiră să intre, sătenii, în frunte cu Gaston, fură întâmpinați de o ploaie de cuțite, furculițe, tigăi și oale. Gaston reuși cumva să scape de atacul care-i pusese pe săteni pe fugă și se strecură în aripa de vest. Îl găsi pe stăpânul castelului așezat într-un fotoliu, aproape plângând de dorul lui Belle. Era cufundat atât de adânc în amărăciunea acestor gânduri, încât nici nu băgă de seamă când ușa se deschise și năvăli un bărbat care-i aruncă o săgeată în spate. Se trezi urlând de durere, dar nu făcu niciun gest ca să scape cu viață din acest atac. Stăpânul castelului blestemat pierduse orice dorință de a trăi.

În timpul acesta, Belle și Maurice reușiră să se elibereze. Îngrozită de gândul că sătenii urmau să-i facă rău Bestiei, Belle îl luă pe Philippe și plecă în goană către castel.

La castel, fata avea să dea peste o priveliște înspăimântătoare. Zări Bestia prăbușindu-se de pe acoperișul castelului și pe Gaston pregătindu-se să-i înfigă acestuia o săgeată mortală în inimă.

– Nu, nu, oprește-te! strigă fata.

La auzul vocii lui Belle, Bestia se trezi ca prin minune. Gândul că fata se întorsese la castel îi dădu puterea de a răspunde loviturilor pe care le primea de la Gaston. Cei doi continuară să se lupte pe viață și pe moarte.

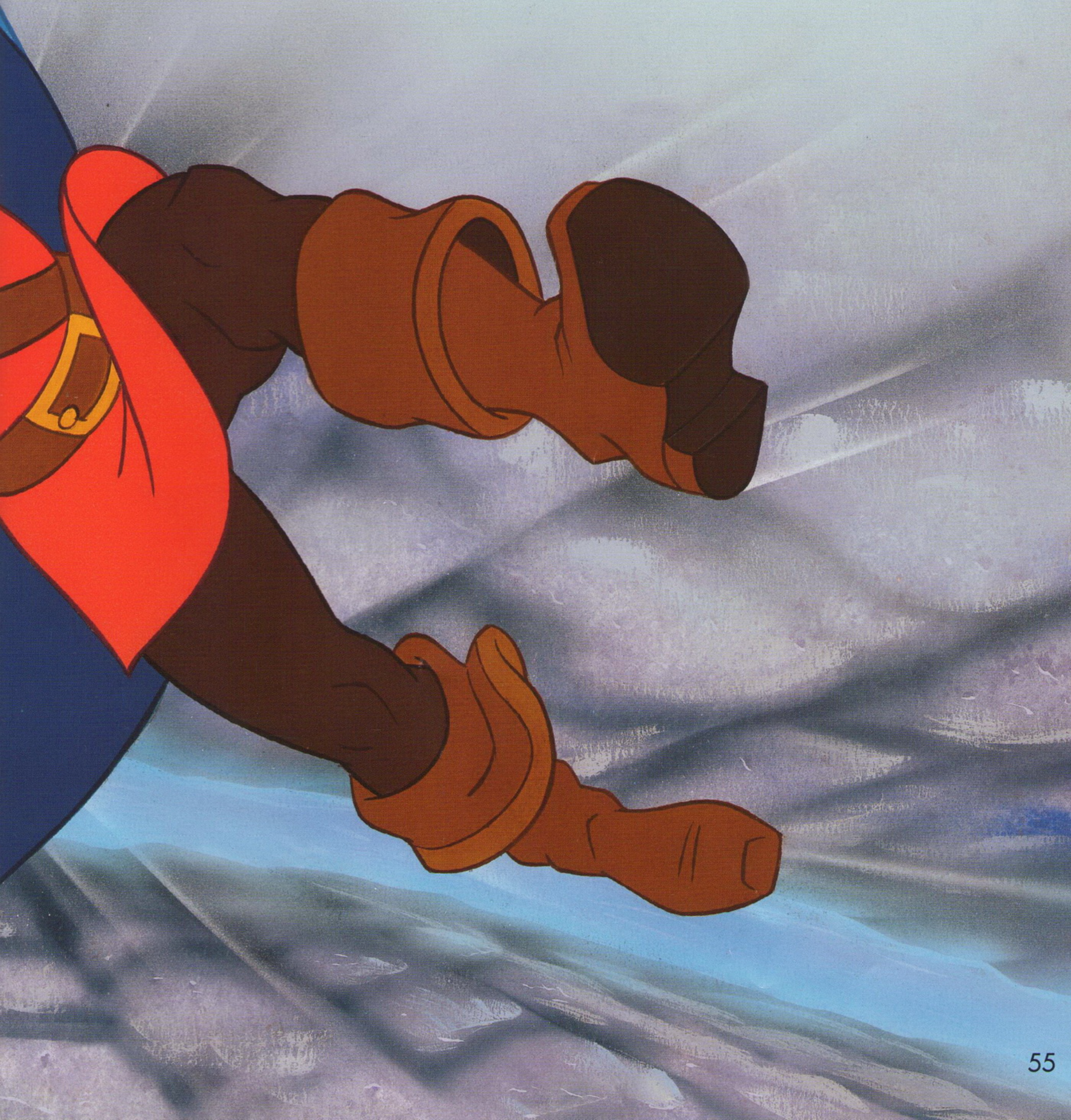
Lupta dintre Gaston și Bestie îi purtă pe aceștia pe acoperișurile tuturor turnurilor pe care le avea castelul. Belle îi urmărea de pe terasă, ținându-și îngrozită respirația.

Chiar dacă Bestia nu avu de gând nicio secundă să-l ucidă pe Gaston, fața lui era atât de schimonosită de durere, încât vânătorul se sperie și făcu un pas înapoi. Acesta fu motivul pentru care Gaston alunecă pe una dintre lespezi și căzu de pe acoperiș. Urmă un urlet lung, apoi tot ce se mai putu auzi fu sunetul ploii care cădea încet pe pământ.

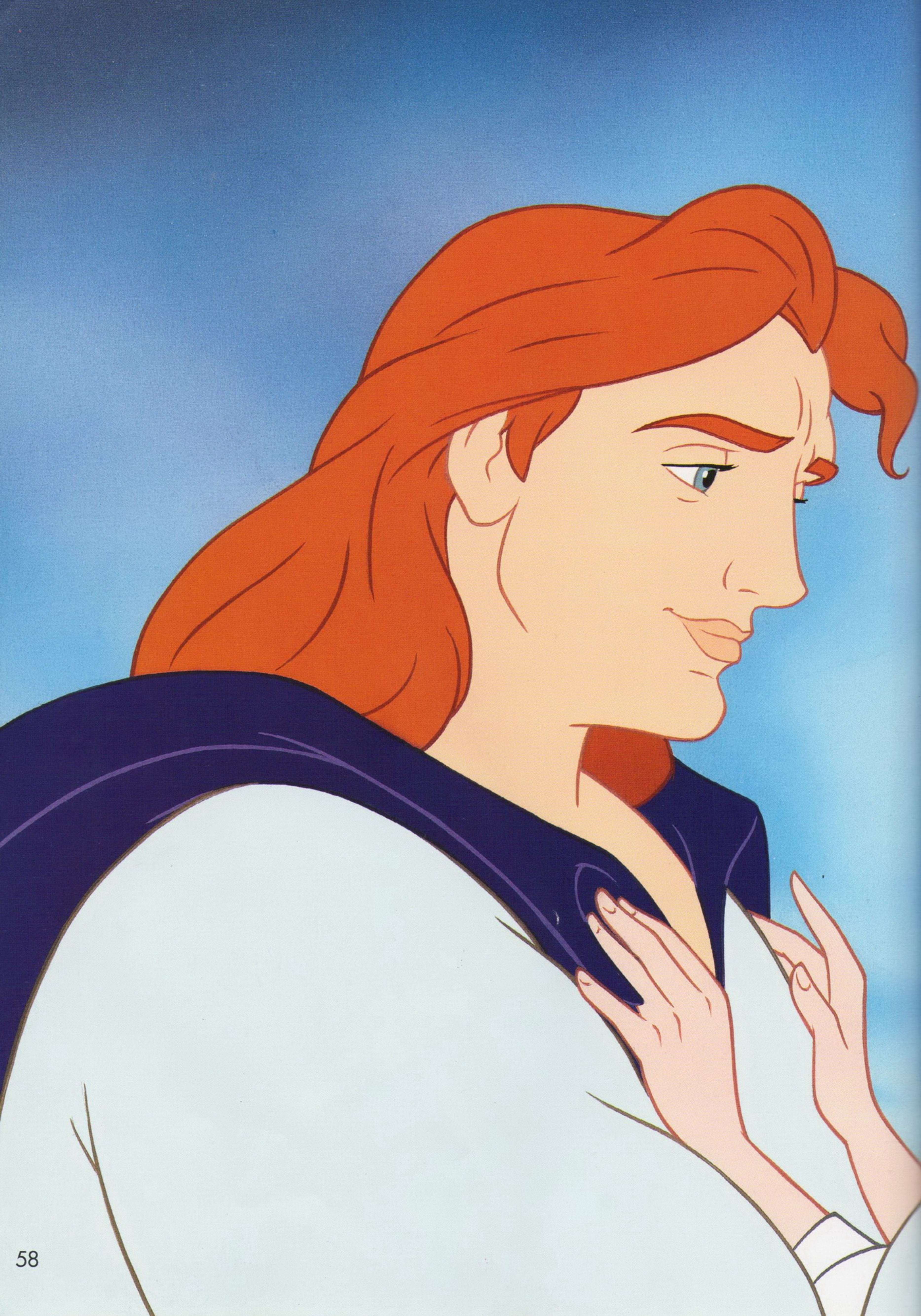
Bestia se prăbuși.

– Belle, te-ai întors, spuse el, adunându-și toate puterile.

– Nu puteam să-i las să-ți facă rău! O, poate dacă aș fi reușit să ajung aici mai devreme, te-aș fi salvat, spuse fata aruncându-se în brațele Bestiei.

– Poate că e mai bine așa, șopti stăpânul castelului.

– Nu, nu! Te rog, nu muri! Eu... te iubesc! rosti Belle și îl sărută chiar în secunda în care ultima petală a trandafirului atingea pământul.

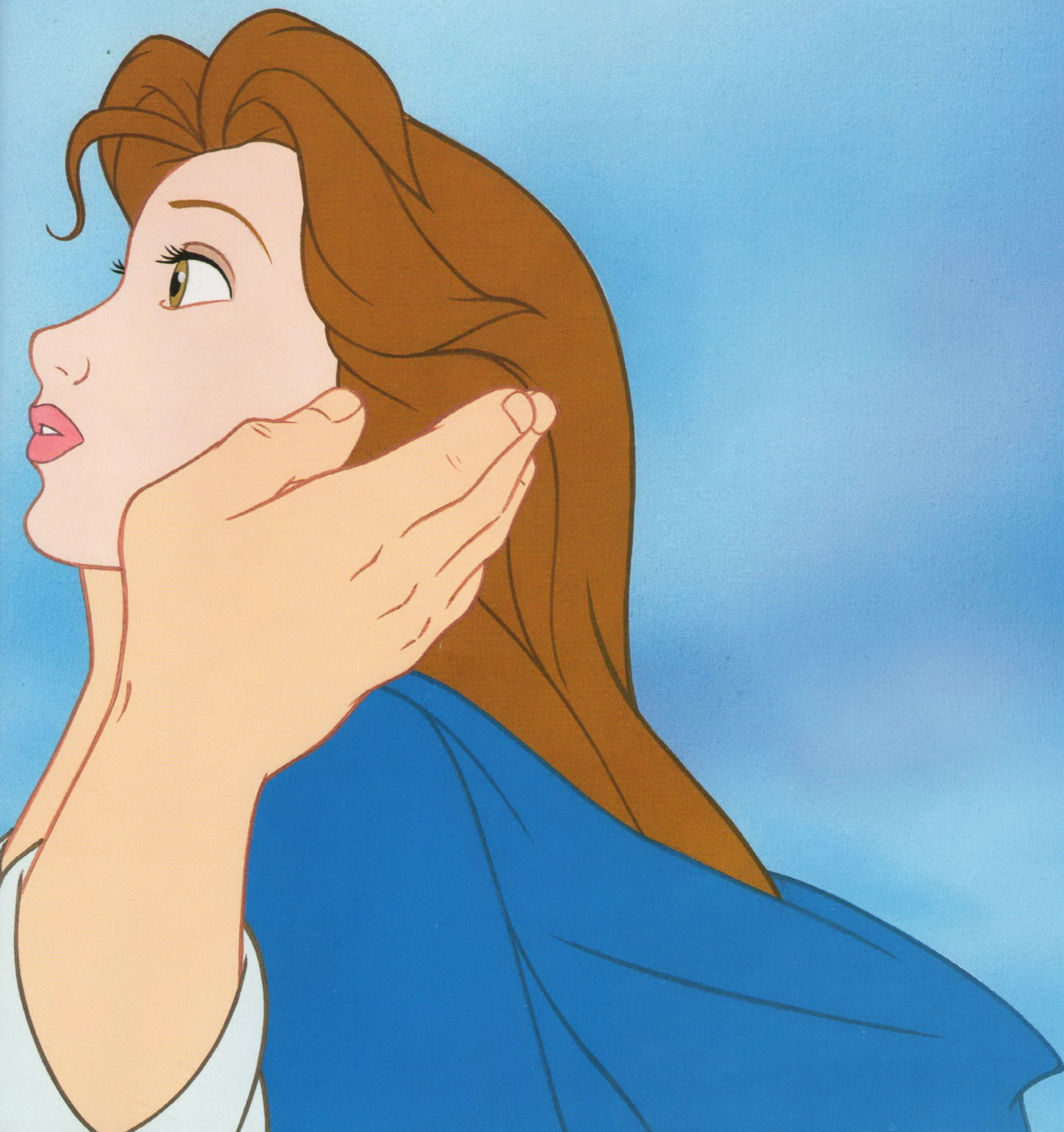
Urmă o tăcere apăsătoare, în care singurele sunete care se auzeau erau provocate de lacrimile care cădeau pe obrajii lui Belle. Apoi, brusc, zeci de artificii începură să se învârtă în jurul Bestiei. Belle privi uimită cum trupul acestuia se ridică încet în aer, rotindu-se, răsucindu-se și... transformându-se în om.

– Belle, eu sunt! Aceasta este adevărata mea înfățișare! rosti chipeșul print.

Belle privi atent în ochii lui, recunoscu albastrul din privirea Bestiei de odinioară și răspunse:

– Așa este! Știu.

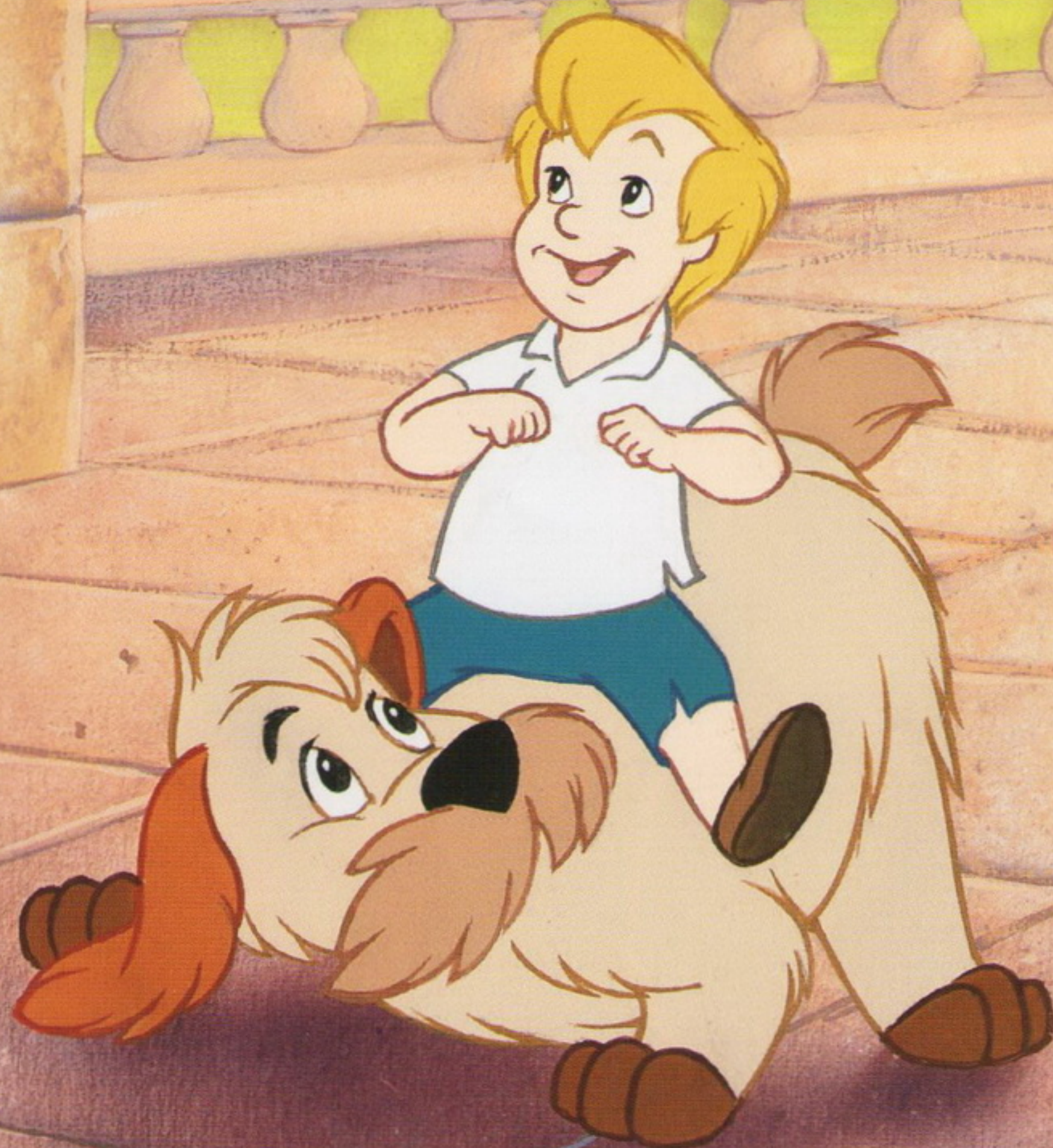
Apoi prințul îi povesti lui Belle despre blestemul pe care bătrâna femeie îl aruncase asupra sa și a castelului său și cei doi se sărutară.

Dar prințul nu fu singurul care își recăpătă înfățișarea normală. Același lucru se întâmplă și cu servitorii de la castel. Lumiere era un foarte elegant vizitiu, Domnul Ceainic – un valet zglobiu, iar Doamna Ceainic – o bucătăreasă foarte veselă.

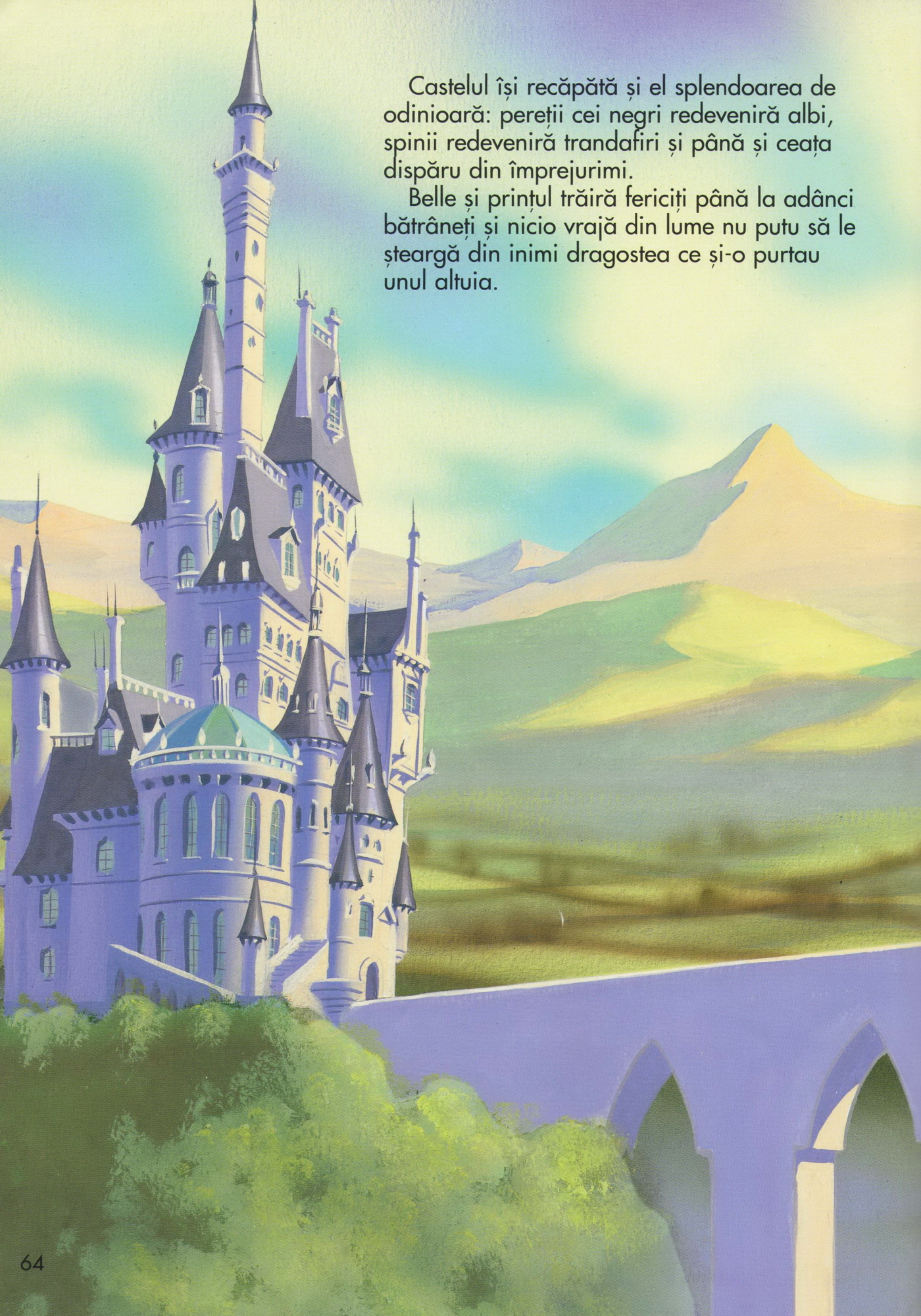
Se strânseră cu toții în jurul stăpânului lor și îl îmbrățișară. Micuța ceașcă se transformă într-un băiețel blonduț, care călărea un taburet ce redeveni la rândul lui cățel.

Curând după aceea, Belle și printul se căsătoriră. Făcură o nuntă mare, în sala de bal a castelului, la care îi chemară pe Maurice și pe toți prietenii lor.

Castelul își recăpătă și el splendoarea de odinioară: pereții cei negri redeveniră albi, spinii redeveniră trandafiri și până și ceața dispăru din împrejurimi.

Belle și prințul trăiră fericiți până la adânci bătrâneți și nicio vrajă din lume nu putu să le șteargă din inimi dragostea ce și-o purtau unul altuia.

Colecția Clasic

